

Odvěká zvěst o božské sluneční lásce a milosti se přiblížila

Karel Funk

S každým jarem ji nesou člověku i přírodě zářící mocnosti obrozeného Slunce. Dávají jí kanout do zemských hlubin ve svých zlatých světelných paprscích. Duchovní světy roní zjara do zemské sféry nový život, takže z hlubin astrálních světů zvoní i hlasy skupinových duší jednotlivých zvířecích druhů. Tyto duše se aktivizují, aby jim byla vlita touha po plození nového života. V jarním gejzíru přírodních bytůstek, vystupujících z podzemí za sluncem, raší a stoupá ke slunci i míza stromů. Vše se touží koupat v novém slunečním ohni. Příroda se omlazuje. Necht' se probudí a omladí i naše srdce láskou a usměrní naše síly nadčasovou moudrostí.

Nitro Země se otevírá

Životní síly Země se touží spojit se Sluncem. Proto zjara tušíme touhu Matky Země po Slunci, božském ženichu duše Země. Touto životní touhou počíná nitro Země vřít. Všechny elementární bytosti, jež v zimě odpočívaly pod zasněženým zemským povrchem, vystupují z vlhké země do prostoru. Tím se začíná probouzet přírodní život. Sluneční síla zahřívá Zemi, která přijímá pránické esence vzdušné sféry, naplněné poselstvím vzkříšení. Kdy jindy by mohly být Velikonoce se Zmrtvýchvstáním? V paprscích Slunce působí síly kosmických duchů ohně a tvoří paprskovitý šat Slunce. Shora sestupují elementární ohně a vzduchu, zdola ze země vystupují elementární vody a země. Již od dob úpadku dávné Atlantidy rostly v lidstvu temné odpůrčí síly, které hrozily uvést lidstvo do beznadějného bloudění. Země směřovala k tomu, že se stane bezútěšným vězením lidských duší. Od hrozící zkázy nabídl lidstvu záchranu Ježíš Kristus svou Obětí. K ní se jeho následováním připojily další oběti všech, kteří se stali dobrovolnými mučedníky pravdy a šíření pravého vnitřního poznání zpečetili sebeobětí. Takováto mučednická smrt pro pravdu a ideály uvolní do zemského ovzduší obrovské síly idejí, za které obětující se položil dobrovolně život. Zcela přelomovým předobrazem takovéto oběti pro celek byl Ježíš Kristus. Sestoupil do soumraku věků, do světové temnoty v situaci, kdy by se byl vývoj lidstva definitivně odštěpil od svého božského zdroje a šel k pólu zla, odkud by nebylo návratu. V jednom lidském těle z masa a kostí i lidskými city tedy muselo být napřed prožito něco, co znovu otevřelo bránu k proudění posily pro všechny budoucí generace. Kristus přinesl náboženství otevřeného nebe. Nepopřel nic z etických zásad starých cest, ale přinesl novou svěží sílu k jejich realizaci a k proudění boží Milosti. Vyzářené síly dosavadních zasvětců Země vždy časem slábly a vyprchávaly. Bylo nutné napojení na nebeskou sféru ze Země činem Boha, vtěleného do člověka – projitím smrtí a jejím prvním božským přemožením na povrchu Země. Do pozemského dění začal od tehdejších velikonočních událostí prýstit proud božího odpuštění a požehnání. Země přijala nové božské kosmické síly. Ty se poprvé a natrvalo rozlily jejím ovzduším a člověk nabyl znovu možnosti spojení s kosmem. Alespoň částečným přiblížením se k těmto živým proudům zahřeje a prosvítí tato idea Vzkříšení naší duši a roznítí v nás síly, které potřebuje lidstvo pro svůj další vývoj.

Co se stalo před více než dvěma tisíci lety na pahorku Golgoty?

Co je skrytým základem Velikonoc? Ve chvíli vzkříšení Ježíše Krista, kdy vystupoval na nebesa, se božské síly ohně jeho srdce jako by rozletěly v miliony jisker, které oplodnily každé lidské Já a vštěpily mu tím, byť latentně, možnost překonání zla a návratu do božských světů. K čemu byli nemnozí zasvěcenci dříve schopni se jen vzdáleně přiblížit ve složitých mystériích, to sestoupilo, aby se stalo majetkem všech, majících opravdovou touhu, odvahu, víru a lásku. Objasněme si to ještě takto: každý máme kolem sebe auru, vyšlehující naše cítění a povahu. Produchovněním, modlitbou, touhou po pravdě se aura rozšiřuje a oblažuje a harmonizuje tak neviditelně i širší okolí. Ve chvíli, kdy stékala Kristova krev na pahorek Golgoty, aura jeho božské bytosti tak mocně vyšlehla, že touto explozí nejvyšší Lásky obsáhla celou Zemi a zanechala zde tak otisk pro celou budoucnost lidstva. Kristus se navždy spojil se Zemí. Jeho aura Lásky prožehla Zemi a Kristus se tak stal navždy Duchem Země, tedy i podstatou duchovního Já každého člověka.

Při svém velikonočním výstupu na nebesa bohočlověk Ježíš Kristus jako první bytost Země přemohl sílu všech dvanácti zodiakálních odpůrcích mocností zla, které působí na lidstvo. Udělal to pro nás – "prošlápl" tak cestu všem, kteří se rozhodnou jít jeho cestou sebeočisty. Tím zlomil velkou část zlé moci nad lidstvem. Proto dává naší touze po sebeočistě a nápravě chyb sílu k jejich překonání – sílu protilátek pro boj se zlem, nejprve tím v sobě. Může rozpouštět zlo v nás, i zlo vůči nám vysílané z okolí. Kristus nabídl člověku jeho původní jasnou zář, kterou měl před pádem do temnot.

Kolem velikonoční doby

Kristus vešel do světa reálných lidí, tedy do světa válek, vášní, lží a nenávisti. A setrvává neochvějně dále v tomto světě. To je představa, před níž dosavadní krásný, povznášející, ale nezávazný sen o Kristu-spasiteli se snad dokonce začne nejprve rozplývat, při níž člověka přepadne dojem, jako by se kolem něho rozhořovala temnota, snad i dojem bezvýchodnosti. Avšak teprve v té míře, v níž se dokážeme protřpět zážitkem duchaprázdného světa – bez stínu povýšenosti, naopak s plným vědomím, že jsme sami jeho nedílnou součástí – začneme snad hlouběji chápat aspoň něco málo z tajemství Golgoty, kde se realita Boží lásky cele spojila s realitou lidské duchaprázdnosti v nevýslovném utrpení, jehož konec je v nedohlednu. A začneme tušit, že až tam, na druhé straně té propasti, je sféra, kde už se lidské Já utrpením osvobodilo od starostí jen o sebe a o svou spásu a začalo žít v ohni Kristovy lásky ke všem lidem. "Poznáte pravdu a pravda vás učiní svobodnými."

Slavný řecký matematik a astronom Ptolemaios byl přesvědčen, že hluboko v nitru Země, v jejím středu, je uchována původní sluneční substance, zlato, roztavené do podoby světla a ohně. V posledním roce svého života Rudolf Steiner v rozhovoru na toto téma potvrdil správnost této představy. Když se Kristus obětí na Golgotě stal Duchem Země, spojil se se zlatým středem Země, s touto sluneční substancí. Tam můžeme od té doby tušit přítomnost jeho božského Já. Odtamtud nese tíhu lidských vin, tam prožívá nekončící pašije nad znetvořeným obrazem člověka. A přece jeho láska je v každé chvíli mocnější než jakákoliv bolest. Žádná bolest nemůže otrávit jeho věrností lidstvu, ať lidstvo bloudí sebedál od Boha.

Symbol Velikonoc

I velikonoční kuřátka a vajíčka jsou něčím, co nám připadá, že patří k Velikonocím a většinou nevíme proč. Někdy bývá původní symbolika zcela jednoduchá. Jsou znamením vzkříšení.

Jako kuřátko musí proklovat tvrdou skořápku, utvořenou z tuhého vápence, aby se zrodilo, i lidský duch musí ze sebe shodit skořápku mylných názorů, utkanou rovněž z mentálního a morálního zvápenatění, ztuhnutí v rozumářských dogmatech. Ve stádiu, kdy pukne skořápka lidského sobectví, tu člověk, který byl touto skořápkou oddělen od božího světla a vzduchu, od volnosti prostoru, se zrodí pro duchovní život. Konečně se poprvé nadechne jarního vzduchu a užije laskavé sluneční paprsky. Proměna jeho osobního citění v neosobní jej otevře nadmyslovým vlivům. V nich však často zatím nemá zkušenosti. Je jako malé jarní kuře, které ještě potřebuje kvočnu, je však již schopné vývoje během dalšího života.

Symbolik takového znovuzrození je více, zpravidla souvisejí s jarem. Bývalo to připodobňováno i k vylétnutí motýla z nevzhledné kukly. Dokud se člověk nezkvalitní a neobrodí, je jako hrubá a nevzhledná housenka, v níž je budoucí krásný duchovní člověk jen latentně zakuklený. Jeho tělo je plné nečistot a vášní, které budí odpor. Jsou však základními silami, které lze přepracovat tak, jako kukla bude proměněna v motýla, od jehož krásy se tak nápadně liší. Housenka symbolizuje tělo a motýl symbolizuje duchovní Já. Když se duše počíná probouzet ze svého materialistického spánku, proměňuje se i fyzické tělo v kuklu, v níž duchovní Já, schopné vzletu k nadmyslnu, čeká tak dlouho, až kukla praskne a duchovní Já se uvolní ke vstupu do nadmyslového života. Tak se z nevědomého člověka, z kukly, vyklubou pestrobarevný motýl, oblažující a zkrášlující zahradu lidstva. Motýl je jako odpoutaná a zéterizovaná květina, oživená svitem hvězd a paprsky slunce.